

DEMÀ
Josep Ramoneda

Salvador Cardús

El 8-N, el 9-N i el 10-N

Des que l'hi vaig sentir dir a l'Anna Cabré en una conferència a l'Institut d'Estudis Catalans, ho he fet servir repetidament. La directora de l'Institut Català de Demografia afirmava que, a diferència del que havia estat habitual, en aquests moments li era més fàcil fer pronòstics a 25 anys que no pas a cinc anys vista. Doncs bé: pel que fa als canvis polítics passa exactament el mateix però escurçant els períodes. És més fàcil saber què passarà d'aquí dos anys que d'aquí cinc mesos. Vaja: que és més difícil saber del cert si farem la consulta el 9 de novembre d'enguany que pronosticar que el 2016 Catalunya serà un estat independent. Perquè aquesta és la gran pregunta del moment: hi haurà consulta, el 9 de novembre? Doncs bé: aquest és el meu assaig de resposta.

D'ENTRADA, CREC QUE cal que posem totes les esperances en la consulta del 9-N i hi sumem totes les voluntats possibles. Sabem que tindrem la llei de consultes aprovada pel Parlament que definirà una legalitat pròpia, i que el president Artur Mas en signarà la convocatòria. Així mateix, sabem que l'acompanyament popular que obtindrà aquesta decisió s'expressarà amb contundència. Fins aquí les certeses, perquè depenen de nosaltres. Fer *com si* sempre ens ha donat bons resultats. A més, quan s'inicia una ascensió a un cim tan alt com aquest, per bé que s'hagin previst les inclemències, a l'arrencada del camí cal concentrar-se en l'esperit de victòria. I l'Onze de Setembre serem al camp base.

LA MÀXIMA INCERTESA pel que fa a la consulta se situa a l'altra banda: ningú no sap què té previst fer el govern espanyol i les institucions de l'Estat. Tanmateix, hi ha algunes dades objectives que redueixen l'abast dels dubtes. D'una banda, és una evidència que malgrat que des de fa temps se succeïen les amenaces i les insinuacions d'intervenció, de fet no ha passat res. Primer es va dir que si s'acomplia el desafiament d'establir una data i pregunta, hi hauria reacció irada a Madrid. Després, que esperaven a l'endemà de les eleccions europees. Després, que un cop fet el canvi de rei... I res de res. El temps s'escurça, la desconexió catalana creix, i ells no saben com actuar per aturar-ho sense que se'ls giri en contra. Els veig molt atabalats.

D'ALTRA BANDA, TAMBÉ fa temps que els que viuen del *pont aeri* –entengueu-me: els que tenen interessos perquè tot segueixi igual– anuncien ofertes i pactes irresistibles. Qui té gana, somnia pa. Em falten dits de les mans per comptar les vegades que en els darrers dos anys s'ha donat per fet que hi hau-

REUTERS

.....
La hipòtesi més versemblant és que l'Estat no sàpiga com aturar el 9-N i l'hagi de deixar passar

ria una oferta, i me'n sobren per comptar quants minuts han tardat a desmentir-ho els que l'havien de fer. L'unionisme encara creu que la solució al *problema catalán* es resoldrà en una reunió a porta tancada entre elits econòmiques i polítiques. I la resposta que els posa malalts és que Artur Mas els digui que ara ja tot passa per una consulta directa als catalans. Aquesta és la gran ruptura amb els poders fàctics catalano-espanyols que tradicionalment resolien els problemes amb una telefonada i dos sopars, i a la qual sembla que són cecs tant les forces vives espanyoles com –s'ha de dir– alguns anticonvergens recalcitrants.

HE DIT QUE la màxima incertesa se situava a l'altra banda, i que vista la inacció i falta de propostes, la hipòtesi més versemblant és que no sàpiguem com aturar el 9-N i l'hagin de deixar passar, això sí, desqualificant-lo i menystenint-lo amb grans gesticulacions. Ara bé, també he d'afegir que crec que el màxim risc estarà en les decisions que prenguin els partits catalans, molt particularment si no actuen de manera acordada. Com més s'acosta el 9-N, menys em preocupa el 8-N espanyol i més m'amoïna el 10-N català.